

kol til at optage Tilførlerne angaaende Ægtefæls Indgaaelse, for at man ikke i paakommende Tilfælde skal være henvist til at oplede disse blandt allehaande heterogene Antegnelser. Udvalget billiget dernæst, at Ægtefælsattester ere foreslaaede affattede efter en af Udenrigsministeriet bestemt Formular; men til Sikkerhed for, at dette Paabud er efterlevet, bør det formentlig paalægges Konsulen at sende en bekræftet Genpart af Attesten tilligemed Indberetning om Ægtefæls Indgaaelse til Udenrigsministeriet. Under Forudsætning af, at dette maatte ville opbevare disse Genparter, vil der da i Ministeriet findes en Samling Attester om samtlige de for danske Konsuler indgaaede Ægtefæls, hvilke eventuelt ville kunne Parterne eller deres Afkom, naar de maatte være hjemvendte til Danmark, til Gode.

Uf de her fremhævede Grunde i Forbindelse med Ønsket om at undgaa Brugen af Ordet Vielse i Loven, har Udvalget foreslaaet en noget forandret Affattelse af Paragraffens to Stykker.

Til § 5.

Forslaget om Ændringen af Ordet „vie“ i Linie 1 til „i værsætte Ægteforeningen“, vil findes begrundet i det foregaaende.

For saa vidt som det dernæst under c. kræves, at Parterne ikke maa være beslaegtede eller besvognede med hinanden i de Led, som ere forbudne paa det Sted, hvor Vielsen foretages, da finder Udvalget dette rigtigt, hvis bægge Parter eller dog den ene af dem ere undergivne Lovene i det Land, i hvilket Ægtefæls indgaaes. Men hvis det ikke er Tilfældet, idet f. Eks. Ægtefæls agtes indgaaet af to danske i et udenfor det europæisk-amerikansk Folkesamfund staaende Land, maa Landets Love formentlig være dem ubedkommende. I Overensstemmelse hermed har Udvalget foreslaaet en Indskrænkning af Forfristens Udstrækning.

Under d. har Udvalget for Sikkerheds Skyld foreslaaet Tidsrummet 9 Maanedes forlænget til 1 Aar; jfr. Fdg. 30te April 1824, § 3, 5°; men dernæst, i umiddelbar Fortsættelse af Reglen, foreslaaet tilføjet en Undtagelse, hvis der haves Vished for, at

Kvinden ikke er frugtbar med sin forrige Mand. Denne Sammenbragning forekommer Udvalget naturligere som Følge af Udtryksmaaden i § 7, der netop lyder paa, at Konsulen under den fremhævede Forudsætning kan „bortse“ fra Reglen i § 5 d.

Til § 6.

Naar denne Paragrafs andet Stykke nøjes med at kræve, at Parterne skulle stille Konsulen tvende Forlovere, har Udvalget dog fundet det rigtigt i selve Loven at tilføje visse Egenstaber, som de Personer skulle besidde, der kunne antages til Forlovere, for at afværge, at den Betyggelse, som Forløftet skulde afgive, maatte blive mere eller mindre intetfigende. Da den danske Lovgivnings Bestemmelser om Forlovernes Egenstaber derhos ikke vel kunne anvendes under de givne Forhold, har Udvalget stillet et selvstændigt Forslag desangaaende.

Endelig har Udvalget ogsaa ønsket ved en Ændring i Affattelsen at gøre det tydeligt, at Konsulen eventuelt selv skal kunne modtage Parternes Kopulations-Ed.

Til § 7.

Da det maa forudsættes at være Meningen, at den danske Konsul kun skal kunne bevilge Undtagelser fra de i den danske Lovgivning indeholdte Ægtefælsforbud, har Udvalget stillet Ændringsforslag til denne Paragraf, sigtende til at tydeliggøre dette.

Til § 8.

Udvalgets Ændringsforslag til denne Paragraf sigte i det hele til saa vidt muligt at værges Parterne mod at prisgives Konsulens vilkaarlige Handlemaade i Tilfælde af, at Indsigelser mod Ægtefæls maatte blive fremsatte for ham. Han skal da først give Parterne Lejlighed til at udtale sig om disse Indsigelser, forinden han fatter Beslutning, om han selv vil medvirke eller lade Vicekonsulen medvirke ved Ægtefæls Stiftelse eller ikke. Har han derefter Tvivl, om de lovlige Betingelser for Ægtefæls Indgaaelse foreligge, bør han selvfølgelig nægte sin og Vicekonsulens Medvirkning. Men Parterne kunne da for-